

Ποῦ τραβᾷς, παππαδοπαῖδι; κι Ἐυταξία τῶν γραμματέων;
 πάω νὰ κλεισθῶ μόνος; σ'τὴν Μονὴν τῶν Ἀσωμάτων.
 Μὲ δασκάλους καὶ δασκαλάκις τῶν ἡ μοῖρα μου γραφτὸ
 νὰ συγχύζωμαι, νὰ ρεῖω, καὶ νὰ παίζω τὸν κρυφτό.

Μὲ τὴν λουπα, μὲ τὸ κιάλι,
 ἴμπρός; σ'τῆς πόρταις, ἴμπρός; σ'τῆς σκάλαις,
 μὲ φερμαρουν εἰς δασκάλου,
 μὲ φερμαρουν ἢ δασκαλάκις,
 κι ἑλοένα μὲς σ'τὴ ζέστη
 μὲ διώκουν ἀπηγεῖς
 ὅπως ἄλλοτ' Ἐρινυὺς
 κ'νηγοῦσαν τὸν Ὀρέστη,

κι ἀπ' ὀπίσω κι ἀπὸ ἴμπρός μου σηκωμένα διακρίνω
 τοῦ δασκάλου τὴν διμπρέλα, τῆς δασκαλάκις τὸμπρελινου.

Κι ὁ δαδούχος μὲ τὴν ὄραν τῶν νυκτερινῶν φασμάτων,
 πάει μόνος καὶ τεπτιλί σ'τὴν Μονὴν τῶν Ἀσωμάτων,
 κι ἀμπαρῶνεται μὲ φόβον καὶ μ' ἀπόραστον τελείαν
 μήτε κανενὸς νὰ κἀνῃ, μήτε καὶ καμμιὰς χατήρι,
 κι ὡς ὁ Χάμελτ τοῦ φωνάζω πρὸς τὴν κόρην Ὁφηλιαν:
 ἐπήγαινε σὲ μοναστήρι, πήγαινε σὲ μοναστήρι.

Κι ἐπὶ τέλος, Φασουλή,
 πῆρε τέλος κι ἡ Βουλή,
 καὶ σ'τοὺς τόπους τῶν ἐπήγαν Βουληφόροι σὰν θρεφτά-
 εἶχαν φύγει μπακαλιάρου κι ἔγυρισανε μανάρια. (ρια,

Φασ.— Κι ἐγὼ, φίλε Περικλέτο, γὰρ τὰ μάτια κτημα-
 σθενῶν ἐξ αἰτίας, (τίας,
 ἐκαθόμενον γὰρ ρωμάντο σ'τὴν Πανσέλιγνον καρσι
 καὶ κοντά μου καὶ μακρόθεν ἐλαμπύριζαν πυρσοί,
 καὶ μὲ ρόχθους καὶ μὲ φλοίσβους ἐπερνοῦσα τῆς βραδραῖς
 καὶ φαρδῶς πλατῶς στρωμένους σ'τοῦ γυαλοῦ τῆς ἀμμου-
 (διαίς
 καρτεροῦσα μὲ λαχτάρα τὰ πλεούμενα τοῦ Στόλου
 νικηφόρα σ'τὸν Περαιὰ νὰ γυρίσουν ἐκ τοῦ Βώλου.

Κι ἐπερὶ ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ τὴν γλυκοριλουσα
 καὶ σὰν τὸν Θύρσι μόνος μου μὲ πόνο τῆς μιλουσα:
 «φέρετα μὲς τέλος, φέρτα μὲς, νὰ λείψουν νέοι τρῶμοι,
 τόσος καιρὸς ἐπέρασε καὶ πολεμοῦν ἀκόμη.»

Ἄδρα κἀποτε ζεφύρου μυρωμένη κι ἀπαλή
 ἄσφριζε τὰ κατσάρὰ μου, μοῦ γαργάλιζε τὸ σῶμα,
 πλὴν ἡ Σοῦδα, Περικλέτο, δὲν βρωμοῦσε καὶ πολὺ,
 μόνο τῶση δὲ βρωμῆσα γὰρ νὰ λὲς πῶς εἶναι βρῶμα.

Καὶ τὸ θίατρον ἔκεινο τοῦ Φαλήρου τί σημό! ἴ
 μήτε χέρι, Περικλέτο, δὲν ἐκτύταζες γυμνὸ,
 μόνον ἓνα βράθου βγήκαν σ'τὴ σκηνὴ μὲ σωδρακάδα
 γὰρ νὰ πάρουν, καθὼς εἶπαν, τὴν νυκτιάτικη φρεσκάδα.
 Μὰ τί θέατρο, ψυχὴ μου! . . . σὰν Σχολεῖο, σὰν Ἐκ-
 ἴθικη ποῦ πάει γόνυ, [κλήροιά,
 κι ἔτρεχε σ'τὴν διδαχὴ του μὲς ἀπὸ τὴν Κηρισσιὰ
 κάθε κόμ' ἰλ φὸ κοκκῶνα.

Κι ἐπερνοῦσε κορῶμένη μὲ τῆς δόξας τῆς τὰ ράχη
 δλ' ἡ ράτσα τῶν πολέμων ἢ γρινιάρου κι ἡ κλαψοῦ,

ἰδάβαζα καὶ γὰρ τὸν Κόντη πῶς πηγαίνει σ'τὸ Λουτρακί
 κι ὁ Καραπαυλὸς πῶς φεύγει σ'τὰ λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ,
 κι ἔλεγα κι ἐγὼ νὰ πάω σ'τὰ λουτρά τοῦ Βιαρτις,
 ὄλοι ψῆφο τοῦ Μερκούρη καὶ σ'τοῦς Ἀττικάρχας πρῶτος.

Ὁ λαοφιλὴς Μερκούρης ὑποψήριος τοῦ κόσμου,
 καὶ δικός σου καὶ δικός μου.
 Πάντα χαρκατῆρ γενναῖος, πάντα λιγερὸς λεβέντης,
 καὶ τοῦ πρέπει δίχως ἄλλο νὰβῃρ Δήμαρχος ἀφέντης.

Περ.— Ἦλθε δὰ κι ὁ Θεωδώρακῆς μὲς ἀπὸ τὴν Κηρισ-
 μὲ φρεσκάδα καὶ ὄροσιὰ [σιὰ
 τοὺς πιστοὺς νὰ κατηχήσῃ
 κι ὑποψήριον νὰ χρίσῃ,
 κι ὑπενωθίμει σ'τοὺς φίλους μεγαλεῖα περρασμένα,
 μὰ κ'ατάλαβε τὰ σκοῦρα καὶ δὲν ἔχρισε κανένα.

Ὁ Μερκούρης, ὁ Μερκούρης, τὸν σηκῶνουνε σ'τὰ χέρια
 καὶ τοῦ ρίχνουνε περιστέρια.
 Ὅλοι ψῆφο τοῦ Μερκούρη
 κι οἱ Κοτζαμπασηδῆς σκοῦροι.

Φασ.— Γειά του γειά του, ζήτω, μπράβο,
 κι ὁ λαὸς ἐπῆρε κάβο.

Ἔβκανε Νοσοκομετο, ποῦ φεγγολοεῖ καὶ λάμπει,
 κι ὁ καλένας λαχταρᾷ
 ν' ἀρρωστῆσῃ μὲς φορὰ
 καὶ πηδῶντας μὲς νάμπῃ.

Καὶ τὸν ἀρρωστο τὸν Δῆμο, πρὶν γὰρ πάντα τὰ κορῶση,
 σὰν γιατρὸς θὰ προσπαθῆσῃ ζωὴ λίγη νὰ τοῦ δώσῃ.

Μούρις, μπουρίς καὶ σηκούρις,
 ζήτ' ὁ Δήμαρχος Μερκούρης,
 ὁ κομαδάκης τῶρα θέλει
 Δήμαρχο τοῦ τὸν Μερκούρη,
 μὴ θυμῶνῃς, κὺρ Μικελή,
 καὶ δὲν σ' εἴπαμε καμποῦρη.

Περ.— Ἀκονίζονται γὰρ τοῦτον λαϊκῶν ρητόρων γλωσ-
 [σαις
 καὶ γ' αὐτὸν στοιχηματίζω μὲ δραχμὴ μὲ πεντακόσαις,
 κι ἔλα τῶρα, Φασουλή,
 ψηφροῦσε ντεριτλή;

μ' ἓνα φάσφορο νὰ παίει σ'τοῦ Μερκούρη τὸ σαλόνι,
 ποῦ κορμῆλο δὲν φέρτει καὶ καρφίτσα καὶ βελόνι.
 Κόβει τὸν τζακιῶντὸν βῆχα, κόβει τὸν τζακιῶντὸν φέρα,
 καὶ γ' αὐτὸν ἄ; ἔχῃς χάρι, δὲν θὰ φᾶς στηλιάρη τῶρα.

Διασῆμου νευρολόγου, Μιχαῖλ τοῦ Κατσαρᾷ,
 περὶ νόσων φρενιτικῶν σπουδαϊστάτων βιβλίον,
 ἔχει γνῶσις, ἔχει πείρα, κι ἐπιστήμιον μὲς φορὰ,
 διας τὰς φρενοπαθειῶς σωφρονέστατ' ἀνάλυσιν.
 Καὶ λοιπὸν σ'τὸν νευρολόγον δόξα καὶ τιμὴ μεγάλη,
 τὸν μοχθήσαντα νὰ βγάλῃ
 τὸν περίπυτον τὸν τόμον, ποῦ χρειάζεται πρὸ πάντων
 σ'τὸ κλεινὸν Φρενοκομεῖον τῆς πατρίδος τῶν γιγάντων.

Μα λ λ λ α κ ο υ β ρ α α, δηλαδὴ μὲ φέρα ξακουμένην,
 σπῆτρο μόνου, πετακτῆ, κι ἐκτάκτως τυπωμένην,
 τοῦ Νικολάου Λάσκαρη, σπουδαίου φαρμαδόου,
 δοκιματότου κομφοῦ κι ἄξιου διαφνήροου.